

ΜΑΡΙΑ ΚΑΠΠΟΥ

ΑΡΘΡΟ-ΦΥΛΛΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ Α΄, Β΄ ΚΑΙ Γ΄ ΤΑΞΗΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΡΑΠΤΗ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΜΕ ΕΝΑ ΔΙΚΤΥΟ ΚΕΙΜΕΝΩΝ

Α. Αφού διαβάσετε

- 1.τη διδασκόμενη θεωρία αναφορικά με το άρθρο, σελ. 248-251, στο βιβλίο Νεοελληνική Γλώσσα: Η διδακτέα ύλη για την Α΄, Β΄ και γ λυκείου, Θέμα, περιεχόμενο και οργάνωση, γλωσσικό και υφολογικό επίπεδο, πομπός, δέκτης, σκοπός (ή σε οποιοδήποτε βιβλίο ή στο διαδίκτυο)
2. [Πώς κρατάω σημειώσεις](http://www.mariakappou.gr) στο site www.mariakappou.gr
3. [Τη σημασία των γλωσσικών επιλογών](#) για όλα τα στάδια της γραπτής δοκιμασίας
4. Διαγράμματα από εννοιολογικά λεξικά για τον σχολικό εκφοβισμό

Β. Αφού παρατηρήσετε

-το πρώτο κείμενο «Τα στερεότυπα ακολουθούν τους σημερινούς Μπίλι Έλιοτ» (άρθρο [πολιτισμού](#)) στο οποίο έχω υπογραμμίσει το είδος των πληροφοριών, δηλ. το περιεχόμενο -και διαβάσετε το δίκτυο κειμένων που ακολουθεί με κοινό θέμα τον σχολικό εκφοβισμό και αφού γράψετε σε κάθε κείμενο το είδος των πληροφοριών σε κάθε παράγραφο

να γράψετε τις διαφορές των κειμένων αναφορικά με

- το περιεχόμενο και την οργάνωση
- καθώς και το γλωσσικό και υφολογικό επίπεδο (γλωσσικές επιλογές)

και να απαντήσετε: τι σχέση έχουν αυτές οι διαφορές των άρθρων λαμβάνοντας υπόψη σας το είδος του άρθρου, το μέσον δημοσίευσης και την πρόθεση του συντάκτη.

Μπορείτε, επίσης

- να δείτε απαντημένες ερωτήσεις θεωρίας για το κείμενο «[Τα στερεότυπα ακολουθούν τους σημερινούς Μπίλι Έλιοτ](#)» στο site www.mariakappou.gr
- και στο βιβλίο [Μεθοδολογία Παραγωγής λόγου για την Α΄, Β΄ και Γ΄](#) Λυκείου όλα τα στάδια συγγραφικής διαδικασίας για την παραγωγή λόγου (άρθρο σελ. 106 και ομιλία 225) με θέμα τα έμφυλα στερεότυπα και τις προκαταλήψεις αντίστοιχα.

Τα στερεότυπα ακολουθούν τους σημερινούς Μπίλι Έλιοτ¹¹

Εισαγωγικό σημείωμα

Πρόκειται για άρθρο στην κατηγορία Πολιτισμός (Χορός) της εφημερίδας Η Καθημερινή που δημοσιεύεται τόσο στην έντυπη όσο και στην ηλεκτρονική έκδοσή της. Αφορμή για το άρθρο είναι η κυκλοφορία (07/11/2017) των απομνημονευμάτων του Ντέιβιντ Χάλμπεργκ, πρώτου χορευτή του American Ballet Theater και των Μπολσόι. Το άρθρο προσφέρεται για την ανάπτυξη προβληματισμού σε σχέση με την επιβίωση στερεοτύπων ως προς τα χαρακτηριστικά της ταυτότητας του φύλου.

Κείμενο |

Εκατοντάδες επαγγελματίες του χορού έσπευσαν να εξομολογηθούν τις τραυματικές εμπειρίες τις στον Σκοτ Γκόρμλεϊ όταν, αντλώντας έμπνευση από την περίπτωση του γιου του, αποφάσισε να γυρίσει το ντοκιμαντέρ «Danseur».

Από τον Νουρέγεφ ως τον Ιβάν Βασιλιεφ, μερικά από τα μεγαλύτερα αστέρια του κλασικού χορού είναι άντρες, ενώ εξίσου ανδροκρατούμενες είναι οι θέσεις των καλλιτεχνικών διευθυντών στα μεγαλύτερα μπαλέτα του κόσμου. Τι παράξενο λοιπόν που τα αγόρια εξακολουθούν να αντιμετωπίζουν τα πειράγματα ή τον εμπαιγμό των συνομηλίκων τους, για να μην αναφέρουμε τις προκαταλήψεις των οικογενειών τους εάν τολμήσουν να εκφράσουν την επιθυμία να ασχοληθούν με τον χορό.

Στα απομνημονεύματά του, που αναμένονται τον Νοέμβριο, ο Ντέιβιντ Χάλμπεργκ, πρώτος χορευτής του American Ballet Theater και των Μπολσόι, μιλάει με ωμή ειλικρίνεια για τα δύσκολα παιδικά του χρόνια και τον εκφοβισμό που υφίστατο σχεδόν καθημερινά στο σχολείο. Οι συμμαθητές του συνήθιζαν να τον αποκαλούν «αδελφή» και «κορίτσι», ενώ μια μέρα άδειασαν πάνω του ένα ολόκληρο μπουκάλι γυναικείο άρωμα.

¹¹ Η ταινία **Billy Elliot** (γνωστή στην Ελλάδα ως Γεννημένος Χορευτής) είναι βρετανική δραματική κομεντί παραγωγής 2000 σε σκηνοθεσία Στίβεν Ντάλντρι. Τοποθετημένο στην Αγγλία του 1980, η ταινία αφηγείται την ιστορία ενός 11 χρονου αγοριού και την προσπάθειά του να γίνει χορευτής.

εμπειρική
αλήθεια

Αριθμητικά
δεδομένα

παράδειγμα

Μερικές δεκαετίες αργότερα, φαίνεται ότι κυριαρχούν οι στερεοτυπικές αντιλήψεις: Το 93% των έφηβων χορευτών που συμμετείχαν σε έρευνα του Wayne State University στο Μπιτρον παραδέχτηκε ότι οι συμμαθητές τους τους περιγελούσαν, ενώ το 68% είχε πέσει θύμα λεκτικής ή σωματικής παρενόχλησης. Εκατοντάδες επαγγελματίες του χορού έσπευσαν να εξομολογηθούν τις τραυματικές εμπειρίες τους στον κινηματογραφιστή Σκοτ Γκόρμλεϊ όταν, αντλώντας έμπνευση από την περίπτωση του γιου του, αποφάσισε να γυρίσει το ντοκιμαντέρ «Danseur» με θέμα τις διακρίσεις που υφίστανται οι άντρες χορευτές στη σύγχρονη Αμερική. Πολλοί εξ αυτών δεν είχαν να αντιμετωπίσουν μόνο την εχθρότητα των συμμαθητών τους, αλλά και τις πιέσεις των γονέων τους. Παρά την επιτυχία του «Μπίλι Έλιοτ», η κατάσταση δεν είναι καλύτερη στη Βρετανία, όπου πριν από μερικά χρόνια ένα εντεκάχρονο αγόρι ξυλοκοπήθηκε τόσο βίαια που χρειάστηκε να υποβληθεί σε επέμβαση στο πόδι.

Γνώμη
ειδικού

Για την κατάσταση στην Ελλάδα δεν υπάρχουν αριθμητικά δεδομένα, όμως μια βόλτα στην πιο κοντινή σχολή αρκεί για να επιβεβαιώσει το γεγονός πως ο χορός (με εξαίρεση τα είδη που θεωρούνται επαρκώς «αρρενωπά», όπως το breakdancing) παραμένει κατεξοχήν κοριτσίστικη δραστηριότητα. «Αν και τα πράγματα είναι καλύτερα απ' ό,τι παλαιότερα, όταν το να ασχοληθεί ένα αγόρι με τον χορό ήταν σχεδόν απαγορευτικό, οι κοινωνικές νόρμες εξακολουθούν να ορίζουν ποιες δραστηριότητες είναι αποδεκτές για το κάθε φύλο», λέει στην «Κ» η ψυχολόγος και ομαδική αναλύτρια Χαρά Χαριτάκη. Παρότι εργάζεται εδώ και πολλά χρόνια τόσο με παιδιά όσο και με γονείς, η ίδια δεν έχει έρθει ποτέ αντιμέτωπη με ανάλογη περίπτωση, γεγονός που κατά την άποψή της οφείλεται απλούστατα στο ότι το ζήτημα ρυθμίζεται από πολύ νωρίς: οι οικογένειες ωθούν ή πιέζουν τα παιδιά τους, και ιδιαίτερα τα αγόρια, να ακολουθήσουν τις «κατάλληλες» δραστηριότητες από τα πρώτα χρόνια της ζωής τους, αποφεύγοντας να τα εκθέσουν σε κάτι διαφορετικό. Στην Ελλάδα παραμένει εν πολλοίς απαγορευμένο για έναν άντρα ή ένα αγόρι να αναπτύξει τη θηλυκή πλευρά του, δηλαδή τα χαρακτηριστικά και τις συμπεριφορές που ταυτίζουμε με τις γυναίκες», συνεχίζει η κ. Χαριτάκη. «Αρκετές φορές οι γονείς εκφράζουν την ανησυχία ότι ο γιος τους προτιμά να παίζει, για παράδειγμα, με κούκλες, ενώ έχουν λιγότερο άγχος για τις κόρες τους, και εκεί φαίνεται η καταπίεση που δέχονται τα αγόρια. Έχω την αίσθηση πως ο χορός τους τρομάζει περισσότερο από τη μουσική ή τις τέχνες, επειδή είναι σωματική δραστηριότητα. Νομίζω πάντως ότι αν κάποιος τους εξηγήσει, είναι δυνατόν να διαχειριστούν τις ανασφάλειές τους».

Γνώμη
αρθρογράφου

Φαίνεται ότι στη χώρα μας μόνο τα αγόρια που πραγματικά έχουν πάθος για τον χορό βρίσκουν τη δύναμη να κυνηγήσουν το όνειρό τους, και η ειρωνεία είναι πως αυτά τα θαρραλέα, «δοσμένα» παιδιά έρχονται αντιμέτωπα με κάθε είδους δοκιμασίες. Εκεί, ο ρόλος του γονέα είναι να στηρίξει το παιδί του, υπενθυμίζοντάς του πως δεν υπάρχουν αμιγώς αντρικές ή γυναικείες μορφές έκφρασης, και φυσικά να παρέμβει στην περίπτωση λεκτικής ή σωματικής κακοποίησης. Ταυτόχρονα, είναι χρήσιμο να διδάσκουμε στα παιδιά μας την αξία της προσαρμογής. «Είναι μια λεπτή ισορροπία», υπογραμμίζει η κ. Χαριτάτου. «Είναι σημαντικό να μην υπακούμε τυφλά στα κοινωνικά πρότυπα, αλλά και να γνωρίζουμε πως ζούμε σε μια κοινωνία όπου υπάρχουν πρότυπα, και είναι ταλαιπωρία να βρίσκεσαι συνέχεια απέναντί τους», καταλήγει. [...]

Άποψη
ειδικού

Σανούδου, Χ. (14.10.2017). «Τα στερεότυπα ακολουθούν τους σημερινούς Μπίλι Έλιοτ». *Η Καθημερινή* (Έντυπη έκδοση). Ανακτήθηκε από http://www.kathimerini.gr/930757/article/politismos/xoros/ta-stereotypa-akoloyθoyn-toys-shmerinoys-mpili-eliot?adman_arid=fvaKc_m_ap:gbQr:1KD στις 10/04/2019.

ΚΕΙΜΕΝΟ 2 Επιστημονικό άρθρο

Η βία μεταξύ των παιδιών στο σχολείο δεν είναι κάτι το καινούριο.

Μερικοί μάλιστα υποστηρίζουν ότι η σχολική επιθετικότητα αποτελεί μια φυσική διαδικασία στην ανάπτυξη του παιδιού και ότι ιδιαίτερα τα αγόρια, μέσω αυτής, προετοιμάζονται για την ενήλικη ζωή. Το πρόβλημα υπήρχε από την αρχή της μαζικής εκπαίδευσης, αλλά πήρε μεγαλύτερες διαστάσεις την εποχή της παγκοσμιοποίησης και ιδιαίτερα μετά την μετατροπή του εκπαιδευτικού μας συστήματος σε πολυπολιτισμικό. Το σχολείο αποτελεί μια μικρογραφία της κοινωνίας και όταν η κοινωνία “νοσεί”, θα “νοσεί” και το σχολείο.

Με τον όρο σχολικός εκφοβισμός, γνωστός στη διεθνή επιστημονική ορολογία ως bullying, εννοείται η επαναλαμβανόμενη και εσκεμμένη χρήση βίας μεταξύ μαθητών ή παιδιών παρόμοιας ηλικίας, με σκοπό την πρόκληση πόνου και αναστάτωσης. Αποτελεί μία κατάχρηση εξουσίας και εμπεριέχει ανισότητα στη δύναμη αντικειμενική (π.χ. σωματική) ή αντιληπτή (π.χ. προσωπικότητα). Ωστόσο, ο σχολικός εκφοβισμός δεν θα πρέπει να συγχέεται με τις περιπτώσεις όπου τα παιδιά κάνουν αστεία μεταξύ τους διασκεδάζοντας και οι δύο αληθινά.

Η βία μεταξύ των μαθητών μπορεί να πάρει τις εξής μορφές:

- α) σωματική (σπρωξιματα, κλωτσιές, μπουλιές, χαστούκια, τράβηγμα μαλλιών κ.τ.λ.)
- β) συναισθηματική (σκόπιμη απομόνωση του παιδιού, να λερώνουν, να κρύβουν, να καταστρέφουν τα πράγματά του, να το εκβιάζουν για χρήματα, να το απειλούν κ.τ.λ.)
- γ) λεκτική (κοροϊδία, βρίσιμο, σαρκασμός, ειρωνεία, διάδοση ψευδούς φήμης, χειρονομίες, συκοφαντικά γκράφιτι κ.τ.λ.)
- δ) σεξουαλική (ανεπιθύμητο άγγιγμα, απειλές, προσβλητικά μηνύματα, χυδαία γράμματα και εικόνες, πειράγματα κ.τ.λ.) και
- ε) ηλεκτρονική (χρήση διαδικτύου, email, chat room, και κινητών με προσβλητικό και απειλητικό περιεχόμενο. Στην διεθνή επιστημονική ορολογία το φαινόμενο αυτό είναι γνωστό ως cyberbullying).

Ερευνητικά δεδομένα από όλο τον κόσμο δείχνουν ότι ένας σημαντικός αριθμός μαθητών που φοιτούν σε όλες τις σχολικές βαθμίδες συμμετέχουν, με οποιοδήποτε τρόπο, σε φαινόμενα σχολικού εκφοβισμού. Σε έρευνα της Γενικής Γραμματείας Νέας Γενιάς, μαθητές δήλωσαν, σε ποσοστό 29,4%, ότι υπήρξαν μάρτυρες διαφόρων μορφών βίας.

Επίσης, σύμφωνα με τη διεθνή έρευνα του Ερευνητικού Πανεπιστημιακού Ινστιτούτου Ψυχικής Υγιεινής, τα ποσοστά θυματοποίησης για τους μαθητές πρώτης και μέσης εφηβικής ηλικίας στην Ελλάδα κυμαίνονται μεταξύ 34-39% αντίστοιχα

Ο ρόλος των παιδιών-παρατηρητών

Μία ακόμη παράμετρος στο θέμα του σχολικού εκφοβισμού είναι οι λεγόμενοι παρατηρητές ή μάρτυρες ή παριστάμενοι (στην βιβλιογραφία χρησιμοποιούνται και οι τρεις όροι ισότιμα). Στον όρο παριστάμενοι περιλαμβάνονται όλοι οι μαθητές οι οποίοι δεν είναι εκφοβιστές ή αποδέκτες του εκφοβισμού, αλλά γνωρίζουν ότι συμβαίνει στο σχολείο τους.

Όπως γίνεται εύκολα κατανοητό, ο ρόλος των μαρτύρων είναι καθοριστικός για το σπάσιμο του κύκλου του σχολικού εκφοβισμού. Οι παρατηρητές συνήθως διακρίνονται σε πέντε τύπους:

- α) πιστός ακόλουθος (παίζει ενεργό ρόλο στον εκφοβισμό, αλλά δεν είναι αυτός που το ξεκινάει)
- β) υποστηρικτής ή παθητικός εκφοβιστής (υποστηρίζει τον εκφοβισμό, αλλά δεν παίζει ενεργό ρόλο)
- γ) παθητικός υποστηρικτής ή πιθανός εκφοβιστής (του αρέσει ο εκφοβισμός, αλλά δεν δηλώνει την υποστήριξη του ανοιχτά)

- δ) μη-εμπλεκόμενος παρατηρητής (δεν παίρνει το μέρος κανενός και είναι απαθής στην κατάσταση) και
- ε) πιθανός υποστηρικτής (απεχθάνεται τον εκφοβισμό και πιστεύει ότι όφειλε να βοηθήσει, αλλά δεν το κάνει).

Πηγή: <https://www.psychologynow.gr/arhra-psyxologias/sxoleio/sxolikos-ekfovismos/26-scholikos-ekfobismos-bullying-mia-skliri-pragmatikotita-tis-marianthis-spurgiti.html>

ΚΕΙΜΕΝΟ 3 Πολιτιστικό άρθρο

Ο Δήμος Αθηναίων στηρίζει τον Πολιτισμό! Η θεατρική παράσταση «Η Σιωπή ΔΕΝ είναι Χρυσός» με τον Μαυρίκιο Μαυρικόυ έρχεται την Παρασκευή 3 Σεπτεμβρίου, ώρα 21:00 στο ανοικτό θέατρο Γκράβας (Ταυγέτου 60)

Η εξομολόγηση ενός αγοριού για όλα όσα έζησε στην προσπάθεια του να κυνηγήσει το όνειρο του. Ένα έργο για το bullying, τον ρατσισμό, την οικογένεια και την διαφορετικότητα.

Μία μεγάλη κοινωνική προσπάθεια τολμούν φέτος οι συντελεστές της παράστασης «Η σιωπή ΔΕΝ είναι Χρυσός» του Μαυρίκιου Μαυρικόυ. Ένα έργο για το bullying, τον ρατσισμό, την οικογένεια και τη διαφορετικότητα ερμηνευμένο από νέα παιδιά - ηθοποιούς ταξιδεύει στις γειτονιές της Ατικής και σε όλη την Ελλάδα για να στείλει το οικουμενικό και ιερό μήνυμα ενάντια στον σχολικό εκφοβισμό, την διαχρονική μάστιγα της ελληνικής κοινωνίας.

Πλάι στον Μαυρίκιο Μαυρικόυ που κρατάει τον κεντρικό ρόλο βρίσκονται νέοι ηθοποιοί από το Τμήμα Υποκριτικής Τέχνης του ΙΕΚ ΑΛΦΑ που συμπληρώνουν το παζλ της διανομής. Το έργο αναδεικνύει σε ύψιστη αρετή την πολύτιμη αξία της οικογένειας και τον σπουδαίο ρόλο του δασκάλου. Ο πολυμελής θίασος ερμηνεύει τους ρόλους που ξεδιπλώνονται στην πλοκή της βιογραφικής ιστορίας του πρωταγωνιστή, τραγουδάει και χορεύει.

Πρόκειται για μία αληθινή βιογραφική ιστορία, που με τόλμη κι ευαισθησία μεταφέρει στη σκηνή ο Μαυρίκιος Μαυρικόυ, ένα αγόρι που ξεκίνησε από την Κύπρο και η αγάπη του για την μουσική, το θέατρο και το τραγούδι τον οδήγησε σήμερα στη θέση του Διευθυντή Καλλιτεχνικών Σπουδών του ΙΕΚ ΑΛΦΑ, να μεταλαμπαδεύει τις γνώσεις του σε εκατοντάδες παιδιά, να διευθύνει την "Σύγχρονη Ορχήστρα Μίμης Πλέσσας", να επιμελείται καλλιτεχνικά μουσικές σκηνές και θέατρα, να συνεργάζεται με πληθώρα κορυφαίων συνθετών, ερμηνευτών και ηθοποιών και να ανεβάζει μεγάλες μουσικοθεατρικές υπερπαραγωγές με την Music & Drama Productions, την εταιρεία παραγωγής θεαμάτων που ο ίδιος δημιούργησε και διευθύνει.

Ένα έργο βαθιά κοινωνικό, με έντονα στοιχεία μιούζικαλ και το οποίο απέσπασε εξαιρετικές κριτικές από κοινό και ειδήμονες. Ένα βραβευμένο έργο από το Υπουργείο Παιδείας και Πολιτισμού της Κύπρου και της Ελλάδας και την Ακαδημία Ελληνικών Βραβείων Τέχνης, ένα έργο για όλη την οικογένεια.

Λίγα λόγια από τον συγγραφέα:

Όταν ήμουν μικρός δεν ήξερα ότι το λένε "bullying". Υπήρχε αλλά δεν ήταν ακόμα στην μόδα. Το έβλεπα να συμβαίνει γύρω μου από την θέση του ενόχου αφού ήξερα και δεν μιλούσα. Δεν άργησα όμως να το ζήσω και να το νιώσω κι εγώ. Δεν άργησα να καταλάβω πως η σιωπή είναι ενοχή, πως δίνει στο "σύστημα" ζωή, πως είναι συνηνοχή στη βία και στο έγκλημα. Δυστυχώς, η ζήλια και ο φθόνος φέρνουν το μίσος και την εκδίκηση. Θυμάμαι ακόμα κάποιες στιγμές που με σημάδεψαν...

Λόγια σκληρά, σπρωξιματα, χτυπήματα, αζημέρωτα βράδια στο στρατό κι άλλα πολλά που δεν μπορείς να γράψεις παρά μόνο να τα αισθανθείς. Μπορώ να σας πω αμέτρητες ιστορίες που έζησα κι άλλες τόσες που είδα. Ήμουν όμως τυχερός. Είχα τους φύλακες άγγελους μου... Τι κι αν εγώ τα κατάφερα; Κάποια παιδιά δεν τα κατάφεραν... Και δεν μιλώ για το αν έπαιρναν τα γράμματα. Μιλώ για τη ζωή τους. Τα πειράγματα έξω από τα όρια της ανθρώπινης αντοχής και όσο κι αν

αντιπιάθηκαν, όσο κι αν το πάλεψαν, δεν κατάφεραν να τα βγάλουν πέρα με τους νταήδες και τις συμμορίες. Κλείστηκαν στον εαυτό τους κι έφυγαν μακριά. Και ο λόγος παρακαλώ; Η μορφή, το χρώμα, η θρησκεία, η κοινωνία, η διαφορετικότητα. Κρίμα κι άδικο.

Ξέρετε τι έμαθα; πως δεν πρέπει να κλαίμε... πως δεν πρέπει να φοβόμαστε... αλλά να μιλάμε! Όλοι έχουμε κάποιον να μιλήσουμε. Μια μητέρα, έναν πατέρα, έναν αδελφό, έναν δάσκαλο, έναν φίλο. Κάποιον. Κάποιον που ξεχωρίζει από το πλήθος που μας περιτριγυρίζει. Εκτός από ανθρώπους, έχουμε και δύναμη μέσα μας! Φτάνει να την ανακαλύψουμε και να πιστέψουμε σε αυτήν! Να πιστέψουμε στον εαυτό μας και να τον αγαπήσουμε έτσι όπως είναι! Όχι! Μην φοβάστε τις σκιές και τα φαντάσματα που σας περιτριγυρίζουν· όλοι έχουμε και τέτοια στη ζωή μας. Κάποιοι μπορεί να τα έχουμε και δίπλα μας. Καμιά φορά μπορεί να γινόμαστε κι εμείς οι ίδιοι φαντάσματα, χωρίς να το θέλουμε και χωρίς να το καταλαβαίνουμε.

Μήπως είσαι κι εσύ ένοχος; Ξέρεις κάτι και δεν μιλάς; Δώσε τον θύτη, σώσε το θύμα, μην γίνεις ποτέ σαν αυτούς! Μίλα! Όποιος ξέρει ασ μιλήσει! Γιατί η σιωπή δεν είναι λύση! ΔΕΝ είναι χρυσός!

Πηγή: <https://www.opanda.gr/index.php/opanda-events/2858-ena-ergo-gia-to-bullying-ton-ratsismo-tin-oikogeneia-kai-tin-diaforetikotita-tin-paraskevi-3-septemvriou>

ΚΕΙΜΕΝΟ 4 Άρθρο δημοσιευμένο σε Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης

Δε με συγκινεί η πρώτη μέρα στο σχολείο. Δεν είναι κάτι που θυμάμαι με νοσταλγία ή αγάπη. Δεν είναι κάτι που περίμενα τότε, δεν είναι κάτι που με χαροποιεί τώρα.

Όλα είναι θέμα εμπειρίας. Τι έζησες στο σχολείο, τι έμαθες, πως ένιωθες κάθε πρωί πηγαίνοντας και κάθε μεσημέρι φεύγοντας.

Η δική μου εμπειρία δεν είχε πολύχρωμους μαρκαδόρους, ωραίες τσάντες και καινούρια παπούτσια. Δεν είχε μια δασκάλα με ενουαίσθηση, με ενδιαφέρον, με όρεξη, με αγάπη για τα παιδιά. Όχι πως ήταν όλοι οι δάσκαλοι έτσι, όχι πως δεν υπήρχαν και φωτεινές στιγμές και εξαιρέσεις.

Ναι, στο σχολείο έμαθα πρόσθεση, έμαθα την προπαίδεια, το αλφάβητο, τα ρήματα. Διδάχτηκα επίσης πως για να επιβιώσω έπρεπε να γίνω νταής, έπρεπε να σπρώξω, να κοροϊδέψω, έπρεπε να βασανίσω τον λιγότερο δυνατό. Μόνο που σε αυτό το «μάθημα» δεν ήμουν καλός και δεν το διδάχτηκα σωστά! Έτσι λοιπόν έπρεπε εγώ να ανεχτώ τον νταή, τον μάγκα, τον ωραίο του σχολείου, αυτόν που θα με έσπρωχνε, θα με κοροϊδεύε, θα με έκανε να θέλω να πεθάνω για να μην αντέξω ένα ακόμα μαρτύριο. Και έπρεπε να το ανεχτώ μόνος μου, γιατί η δασκάλα δεν ήταν έξω στο διάλειμμα, δεν έβλεπε, δεν άκουγε ή απλά δεν ενδιαφερόταν. Έπρεπε κάθε μεσημέρι να παίρνω στην τσάντα μου, να πηγαίνω σπίτι μου και να καταπίνω τον πόνο μου. Γιατί ναι, δεν είμαστε όλοι έτοιμοι να μιλήσουμε, όλοι να αντιδράσουμε, όλοι να υψώσουμε το ανάστημά μας ή να καταγγείλουμε το συμβάν. Δεν έχουμε όλοι την τέλεια σχέση με τους γονείς μας για να μοιραστούμε μαζί τους τα πάντα! Εκείνη τη στιγμή νιώθεις ότι απλά φταις εσύ. Φταις που είσαι χοντρός, που είσαι άσχημος, που φοράς γυαλιά, που φοράς σιδεράκια, που δεν είσαι δημοφιλής. Νιώθεις πως φταις και το αξίζεις!

Όχι, δε θυμάμαι την πρώτη μέρα στο σχολείο με αγάπη! Και όχι δε θέλω να το ξεχάσω, ούτε να σιωπήσω πια! Στο σχολείο υπέφερα! Είχα και «κακούς» συμμαθητές και «κακούς» δασκάλους. Και το κουβαλούσα αυτό σε όλη μου τη ζωή. Και ένας από τους λόγους που γράφω παιδική λογοτεχνία, είναι για να μπορώ μέσα από τις ιστορίες μου να πω κάποια πράγματα. Να μιλήσω με το δικό μου τρόπο, να λυτρωθώ και να νιώσω ότι κάνω το σωστό! Είναι για να μπαίνω σε ένα σχολείο και να μπορώ να καθίσω δίπλα στο παιδί που νιώθω ότι βιώνει όσα έζησα κι εγώ! Να του δείξω ότι δεν είναι μόνο. Να του πω ότι αξίζει. Να το κάνω να πάρει δύναμη!

Αυτές οι λέξεις είναι η δική μου ιστορία. Και ευτυχώς δεν είναι ο κανόνας, έχω γνωρίσει σπουδαίους εκπαιδευτικούς στις επισκέψεις μου στα σχολεία. Αλλά είναι μια αλήθεια. Όσο κι αν πονάει...

Και επιτρέψτε μου, σε όλους εκείνους τους γονείς των παιδιών που με βασάνιζαν, έχω να πω ότι το πιο σημαντικό από την καινούρια τσάντα, τα καινούρια παπούτσια και τα λαμπερά αξεσουάρ, είναι να έχουμε «ντύσει» το παιδί μας με σεβασμό, με αρχές και με ευγένεια!

Χιλιάδες παιδιά αυτοκτονούν κάθε χρόνο και μετά απορούμε πως έγινε κάτι τέτοιο.

ΜΑΡΙΑ ΚΑΠΠΟΥ {ΑΡΘΡΟ-ΦΥΛΛΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ}

Ε λοιπόν έγινε! Και θα συνεχίσει να γίνεται αν δεν ανοίξουμε λίγο το μυαλό και την καρδιά μας. Σας το λέει ένα παιδί που κατάφερε να ζήσει!

Καλημέρα!

Χ.Δ. (Χρήστος Δασκαλάκης, συγγραφέας παιδικών βιβλίων)

Πηγή: <https://www.facebook.com/profile.php?id=100044576433043>